

GERGELY ÁGNES

A szédület

Buday Mariannak

*Hogy mi történt a kútnál, nem tudod.
Csak körülállták csendben a kutat.
Azt álmodták, átlényegülnek,
míg lánggal el nem ég az ünnep,
s a tenger kettécsap és véget ér,
a vízmosásból pedig fagyökér
mered a kiszemelt bölcső fölé,
mint évezred a pillanatra lép,
amely nevet ad hazugnak, igaznak.
Hét az álom, hét a tehén, hét az asztag,
s a tény a név alatt lassan elforog.
A kutat betemeti a homok.
Ami lefödött, értelmezhetetlen.
De esély vár az elforgó makettben –
s az év, a tűzre szánt bokor és lenn,
az országutakon a széttartó félelem,
a felforrósult jelcsoport a rideg
világban a váltást nem könnyíti meg.
Forog az év, a láng, a sivatag,
a sír, a nádas, az országutak,
és ők is, mindig, akik körben állnak,
s a homokban a semmit figyelik.
De érintése Ramszesz bársonyának
itt maradt aztán, évszázadokig.
Kutak fölött, gyökér alatt.
A gerincem emlékezik.*